

treste Maade at bekæmpe Socialdemokratiet, de revolutionære Tilbøieligheder paa, som man mener at kunne befrygte hos Europas Arbeiderstand. Jeg haaber som sagt, at man vil følge efter, og jeg ønskede kun at faae Lidelighed til her at udtale, sat vi herved efter min Mening bør paastjønne, at man i Landsthinget fra flere Sider har forstaaet at frigjøre sig fra sit politiske Standpunkt for med Interesse, Ohygtighed og Sagkundskab at gibe sig i Dag med den foreliggende Sag. Jeg tror, at der her foreligger et Forslag til Lov, som man ved gjenfaldig Imødekommen maa kunne omforme til en praktisk brugelig Lov, nogenlunde i Overensstemmelse med de Principer, som Flertallet her i Salen hylber. Med disse Ord vil jeg tillade mig at anbefale det høje Thing, at vi ogsaa her søge faa vidt mulig at frigjøre os for politisk Indflydelse og alene se paa Sagen i dens Realitet.

Judenrigsministeren (Fingerlev):

Grundtanterne for Lovforslaget i den Affattelse, hvori det kom fra Regjeringen, og ogsaa i den Affattelse, det har faaet i Landsthinget, have jo i det Hele taget fundet Tilslutning her i Thinget, om jeg end naturligvis ikke har overhørt, at et Par Medlemmer have taget Afstand fra disse Grundtanter, hvad jeg skal komme nærmere ind paa senere. Det forekommer mig dog, at jeg tør sige, at de ikke have taget Afstand paa en saadan Maade, at de ikke skulde erkjende, at man kan forhandle paa dette Grundlag. Altsaa, en Forhandling synes aaben og mulig til alle Sider, og jeg er selvfølgelig her som altid parat til at deltage i denne. — Dette Lovforslag er bygget paa sit eget Grundlag, og Modellen til det er ikke taget noget andet Sted fra. Vrede Medlemmer, som have beklægt sig med den engelske og tydske Udvikling, ville jo let kunne se det: Den tydske Tvangshygekasse er her jo ingen Lighed med, og det engelske System er her heller ingen Lighed med, thi det giver jo nok nogen Begunstigelse — Stempelbegunstigelse og lignende Ting, som vi ogsaa give — men det giver ikke noget Tilskud. Jeg tror nok, at det er første Gang, at der ved en Sygekasseordning er foreslaaet Tilskud, positive bestemte Tilskud fra det Offentlige til Sygekasserne. Naar man har valgt dette Grundlag, er det selvfølgelig, fordi man har villet slutte sig til den Udvikling, der allerede findes her i Landet. Det er altid sundest og bedst, naar man skal bygge, at man saa bygger paa det, man har, og vi have her Noget, der er særegent for os, nemlig en meget stor

frivillig Bevægelse paa Sygekasseområdet, som fortjener Ros i enhver Henseende, som er heldig i social og korporativ Henseende. Da den staar med en ikke ringe Magt, om den end er udbillet forskjellig paa de forskjellige Steder i Landet — jeg indrømmer, bedst i Hovedstaden, næstbedst i Rjøbstæderne og svagest paa Landet, men efter min Mening have vi dog en Sygekasseinstitution paa Landet med meget stor Mulighed for en Udvikling, og der turde det Tilskud, der tilsigtes herved, være meget velkomment og, om jeg saa maa sige, veie nok saa meget som andet Steds, netop fordi Forholdene ikke kræve saa store Bidrag. Det har altsaa været naturligt at bygge paa den Udvikling, vi have, og den skulle vi understøtte og respektere saavidt muligt. Men man kan ikke lade være at føre et vist Tilsyn med Sygekasserne, naar man giver dem Tilskud fra det Offentlige, fordi der er forudsat at være en vis Forbindelse mellem Sygekasserne, og fordi man maa overbevise sig om, at Sygekasserne, naar de faae et saadant Tilskud, ogsaa ere istand til at gjøre Fyldest for det Diemed, som er sat for dem. Det maa være Vilkaaret. Tvangshygekasserne ere ingenlunde ukjendte her i Landet. Vi have det ret mærkelige Forhold, at vi begyndte med Tvangshygekasser. De Herrer — eller mange af dem — vide jo meget godt, at fra gammel Tid, da man ordnede sig mere korporativt, og da Laugene endnu bestode, var der indenfor disse Tvangshygekasser, og jeg kan sige, at det eneste Led af Laugsordningen, som det er lykkedes at føre ned i Nutiden under Frivillighedens Form, er netop Sygekasserne. De have adbreddt sig derfra som frivillige Kasser til andre Kredse. Det er netop derfor, at man tør sige, at der for vort Land har viist sig en ganske særlig Billighed til at ordne sig paa den Maade, og derfor foreslaas der her ikke at efterligne Andre, men at bygge paa vort Eget, paa den frivillige Sygekasse, vi nu have, bygge paa den virkelige Udvikling, som er til Stede i Samfundet. Der bliver nu altsaa Tale om at give en materiel Understøttelse til den Udvikling, og naturligvis maa der saa blive Tale om at sætte nogle Vilkaar for denne Understøttelse. Hvad Understøttelsen angaar, kan der være Tale om, hvor stor den skal være, og hvad der i den Henseende vil være rigtigt. At gjøre Alt gratis vil være ganske i Strid med hele denne Bevægelses Natur og Karakter. Jeg skal her tillade mig at gjøre opmærksom paa en Ting, og det er, at naar Sagen ses bestemt og alene fra Sygekassernes Standpunkt, kan det være dem ganske ligegyldigt, hvorfra Tilskudene komme.